

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

‘Η άποκεφάλιαις τής Μαρίας Στουάρτ (‘)

(Παλιά γραβούρα)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PONTSEVREZ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

‘Ο γάμπτος Ρομέος Σάστερ ήταν άνθρωπος σιωπηλός και περιορισμένος. Έβγαινε πολύ σπάνια έξω κι’ όσες φορές τον συναντούσα στη σκάλα του ολιτού, όπου έμενε, με χαριτωμένο δείλι κι’ έτρεχε άπεσις να τραπέζω στο δωμάτιό του. Θάλεγε κανείς πως ήθελε να περάση τη ζωή του εντελώς άπαρατηρητός, τόσο πολύ απέχευε τον κόσμο.

Τό πρόσωπό του ήταν αδύνατο και χλωμό και πλαισιωνόταν από μια παύση, πυκνή γενειάδα.

Στό έργαστήριό του έβλεπε κανείς λογής-λογής γυναικεία κεφάλια, άλλα κείνα κι’ άλλα ξύλινα, άλλα τελειωμένα κι’ άλλα μόλις άρχισιμένα, που περίμεναν να πάρουν τήν τελειωτική τους μορφή, από τό χέρι του καλλιτέχνη. Τα περισσότερα άπ’ αυτά δέν ήταν μεγαλείτερα σέ όγκο από τή γροθιά ενός μοροού παιδιού. ‘Η χάρη και ή λεπτότης της γραμμής, ή ζωηρή έκφρασις τού στόματος και των ματιών ήταν άπαράλληλη, μοναδική. Μπορούσε κανείς να τά όνομάση μικρά άριστουργήματα.

Ένα πράγμα μόνο μου έκανε έντύπωση: ‘Ότι τά όμοιώτερα αυτά γυναικεία κεφάλια ήταν όλα τό ίδιο πράγμα. Έντελώς όμοια τό ένα με τ’ άλλο, είχαν τήν ίδια έκφραση, τήν ίδια χάρη, τό ίδιο σούλοπι.

‘Όταν μια μέρα τόν ρώτησα σχετικάς, μου έλεγε :

— Τα κεφάλια αυτά εινε καινωμέ-

να για κοϊνίες και προσφόνται για ένα κατάστημα τού Λονδίνου... Τα πουλό τοιάντα πιτόστες τό ένα.

— Μά γιατί μοιάζουν τό ένα με τ’ άλλο, γιατί εινε όλα όμοια ; Ξαναρώτησα.

‘Η έρώτησις αυτή φαίνεται ότι τόν στενοχώρησε υπερβολικά και με τό θυρό του μω έδωσε να καταλάβω ότι ήταν καιρός να τόν άπαλλάξω τής παρουσίας μου. Με συνόδεψε ως τήν πόρτα και μου είπε με τόνο ψυχρό :

— Χαιρετε, κυριε. Καλό ταξίδι !...

Και σφίγγοντάς μου νεύρα τό χέρι, με άφησε άπότομα και έτρεξε να κλειστή στο δωμάτιό του.

‘Ο καλλιτέχνης ήταν, χωρίς άλλο, πολύ μυστηριώδης. Έπειτα από λίγες ημέρες έαυόκειτο να ρύθο για τή Βασιλεύση.

Τήν ημέρα της άναχωρήσεός μου, τήν όρα που έβγαινα από τό δωμάτιό μου, παρατήρησα ότι ή πόρτα της κάμαρας τού Ρομέου Σάστερ ήταν μισανοιγμένη.

Έκρυβα κρυφά μια ματιά και είδα τόν καλλιτέχνη καθισμένο μπρος σέ κάβαλλετό του. Έκείταδε με έκσταση ένα κεφάλι που είχε τελειώσει προ όλίγου. Άπέναντι άκριβώς από τό καβαλλέτο του ήταν ένας καθρέφτης. Κ’ έτσι έβλεπα καθαρά τό πρόσωπό του σαν να τόν είχα μπροστά μου. ‘Η έκφρασις της φευγοντανιάς του ήταν πολύ παράξενη.

Έκείνη τή στιγμή ό Ρομέος Σάστερ κρατούσε στά χέρια του ένα μικρό ξύλινο κεφάλι και τό κύτταζε με θαυμασμό. Έΐαφνα τότερε στή χείλη

(‘) ‘Η έντυχη βασίλισσα Μαρία Στουάρτ εινε μια από τίς ηρώδεις τού πραγματωδεστάτου μυθιστορημάτος τού ‘Μαουζέτωμ, ό Κ ρ ε μ α σ μ ε ν ο ς

